

Sygn. akt VIII C 1498/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko Ł. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1498/17

UZASADNIENIE

W dniu 25 maja 2017 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu Ł. C. powództwo o zasądzenie kwoty 5.874,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy bankowej o nr (...) zawartej przez pozwanego w dniu 29 listopada 2008 roku z (...) Bank (...) S.A. Pozwany nie dotrzymał warunków umowy, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego bank wezwał dłużnika do zapłaty kwoty pieniężnej, a następnie w dniu 15 maja 2015 roku zbył wierzytelność wobec pozwanego na rzecz powoda. **(pozew 3-5)**

W dniu 16 czerwca 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 4452/17), który następnie został uchylony w całości, na podstawie art. 502¹ § 1 k.p.c., z uwagi na to, że doręczenie nakazu zapłaty nie mogło nastąpić z przyczyn wskazanych w art. 499 pkt 4 k.p.c. – pozwany na stałe zamieszkały w Wielkiej Brytanii. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 22, informacja k. 26, postanowienie k. 30)**

W piśmie procesowym z dnia 23 maja 2018 roku powód podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 35-36)**

Na rozprawie w dniu 29 marca 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania,

nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. **(protokół rozprawy k. 81)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2008 roku pozwany Ł. C. zawarł z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę o kredyt nr (...), na mocy której kredytodawca udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 3.542,86 zł na zakup towaru w postaci zestawu mebli, który pozwany zobowiązał się spłacić wraz z odsetkami w 20 miesięcznych ratach, płatnych do 29-go dnia każdego miesiąca, począwszy od grudnia 2008 roku. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał 29 lipca 2010 roku. **(kserokopia umowy kredytu k. 37-38, okoliczności bezsporne)**

Pozwany nie dotrzymał warunków umowy, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego bank wezwał dłużnika do zapłaty kwoty pieniężnej, a następnie w dniu 15 maja 2015 roku zbył wierzytelność wobec pozwanego na rzecz powoda.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało oznaczone na kwotę 3.542,86 zł z tytułu kapitału, 1.811,17 zł z tytułu odsetek oraz 283,95 zł z tytułu kosztów, a jako jego źródło podano powyższą umowę. **(kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 7-11, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 12, okoliczności bezsporne)**

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 18 maja 2017 roku powód wskazał, że zadłużenie pozwanego wynikające z umowy kredytu nr (...) wynosi według stanu na dzień wystawienia wyciągu 5.874,30 zł. **(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 6)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonego roszczenia.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził (art. 118 k.c.). Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Pozwany zobowiązał się spłacić kredyt wraz z odsetkami w 20 miesięcznych ratach, płatnych do 29-go dnia każdego miesiąca, począwszy od grudnia 2008 roku, zaś ostateczny termin spłaty kredytu upływał 29 lipca 2010 roku. Zadłużenie pozwanego było zatem wymagalne najpóźniej w dniu 30 lipca 2010 roku. W dacie wytoczenia

powództwa – 25 maja 2017 roku – roszczenie powoda było zatem niewątpliwie przedawnione. W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu w stosunku do powoda – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Nawet gdyby pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny i na jego podstawie prowadził przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne (czego powód nie twierdził), to zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. m.in. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał, aby pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakikolwiek wpływ sam zobowiązany.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.